

Μνημόσυνο εννέα ημερών του Καθηγουμένου της Μονής Δοβρά

/ Ιερές Μονές

Την Παρασκευή 7 Μαρτίου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων τέλεσε Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία και κήρυξε τον θείο λόγο στο Καθολικό της Ιεράς Μονής Παναγίας Δοβρά στη Βέροια.

Στο τέλος τελέστηκε τρισαρχιερατικό μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του μακαριστού καθηγουμένου της Μονής Αρχιμ. Παντελεήμονος κατά το οποίο προέστη ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας κ. Παντελεήμων και έλαβαν μέρος οι Σεβμασιώτατοι Γερων Καισαρείας κ. Θεόκλητος και Κίτρος κ. Γεώργιος.

Ακολούθησε τρισάγιο στο κοιμητήριο της Ιεράς Μονής.

Ομιλία Σεβασμιωτάτου:

«Ἀφήσωμεν τῆς σαρκός τὴν εὐπάθειαν, αὐξήσωμεν τῆς ψυχῆς τὰ χαρίσματα».

Ὁ Θεός ἔπλασε, ὅπως ἀκούσαμε τίς ἡμέρες αὐτές στά ἱερά ἀναγνώσματα ἀπὸ τὸ βιβλίο τῆς Γενέσεως, τὸν ἄνθρωπο «χοῦν λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς», ἔπλασε δηλαδή τὸ σῶμα του ἀπὸ τὸ χῶμα. «Ἐνεφύσησε» ὁμοίως «εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς», ὥστε ἔγινε ὁ ἄνθρωπος «ψυχὴ ζῶσα».

Σῶμα καὶ ψυχὴ εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Καὶ τὸ σῶμα του ὡς χοϊκό, ὡς πλασμένο ἀπὸ ἓνα φθαρτὸ ὑλικό, εἶναι πιὸ ἀδύναμο, εἶναι περισσότερο εὐπαθές, ἐνῶ ἀντίθετα ἡ ψυχὴ του, ὡς πνοὴ τοῦ Θεοῦ μέσα στὸ σῶμα του, εἶναι ἀφθαρτὴ καὶ περισσότερο ἀνθεκτικὴ.

Σῶμα καὶ ψυχὴ πλάσθηκαν καὶ προσφέρθηκαν ἀπὸ τὸν Θεὸ στὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ συμπορεύονται ἁρμονικά, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐπιτύχει τὸν προορισμὸ τῆς ζωῆς του, τὴν ὁμοίωσιν πρὸς τὸν Θεό. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ψυχὴ εἶναι αὐτὴ πού συγκρατεῖ καὶ ἐνισχύει τὸ σῶμα γιὰ νὰ ἐργάζεται τὸ ἀγαθό, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἀποφεύγει ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ κάνει καὶ τὰ ὁποῖα βλάπτουν τὴν ψυχὴ καὶ τὴν κάνουν νὰ ἀτονεῖ καὶ νὰ νεκρώνεται.

Ἀντίθετα ἡ ἀδυναμία καί ἡ ἀσθένεια τοῦ σώματος, ἡ νωθρότητα καί ἡ εὐπάθεια τῆς ὕλης, εἶναι ἐκεῖνα πού κάποτε παρασύρουν τήν ψυχή καί τήν κάνουν νά «ὑπνώττη εἰς θάνατον».

Ἡ ἰσορροπία ἀνάμεσα στό ὕλικό σῶμα καί τήν ἀθάνατη πνοή εἶναι ἀπαραίτητη, ἀλλά εἶναι καί κάτι τό ὁποῖο εὐκόλα διασαλεύεται, ὅπως συνέβη καί μέ τούς μαθητές τοῦ Χριστοῦ, ὅταν Ἐκεῖνος τούς ἄφησε νά προσεύχονται στόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ, κατά τήν ὥρα τῆς δικῆς του μεγάλης ἀγωνίας πρίν ἀπό τό Πάθος του, καί ἐκεῖνοι δέν ἄντεξαν οὔτε μία ὥρα νά ἀγρυπνήσουν μαζί του, γιά νά τοῦ συμπαρασταθοῦν, διότι «τό μέν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δέ σάρξ ἀσθενής».

Γνωρίζοντας αὐτή τήν ἀδυναμία τῆς σαρκός μᾶς καλεῖ ὁ ἱερός ὕμνογράφος νά «ἀφήσωμεν σαρκός τήν εὐπάθειαν», νά παραμερίσουμε δηλαδή τήν εὐαισθησία τῆς σάρκας μας, τήν ἀδυναμία πού ἔχει ἡ ἀνθρώπινη φύση, ἡ ὁποία εἶναι ἐπιρρεπής στήν κόπωση, στίς ἀσθένειες, στίς ἀδυναμίες, ὥστε προκαλεῖ δυσκολίες ὄχι μόνο στήν καθημερινότητά μας, ἀλλά προκαλεῖ δυσκολίες καί στόν πνευματικό μας ἀγώνα. Γιατί ὁ πονηρός ἀξιοποιεῖ τήν «εὐπάθειαν» τῆς σαρκός, γιά νά μᾶς πείσει νά ἐλαττώσουμε τήν προσπάθεια τοῦ πνευματικοῦ μας ἀγώνα· γιά νά μᾶς πείσει ὅτι εἴμαστε ἀδύναμοι καί ἀσθενεῖς γιά νά νηστεύσουμε, εἴμαστε κουρασμένοι γιά νά προσευχηθοῦμε ἢ νά ἐκκλησιασθοῦμε.

Μᾶς καλεῖ ὁ ἱερός ὕμνογράφος νά μὴν μᾶς παρασυρθοῦμε ἀπό τήν ὁποία ἀδυναμία τοῦ σώματος, ἀλλά νά ἀγωνισθοῦμε γιά νά αὐξήσουμε τά χαρίσματα τῆς ψυχῆς, νά ἀγωνισθοῦμε γιά νά καλλιεργήσουμε τίς ἀρετές, νά προσπαθήσουμε νά καταστήσουμε τήν ψυχή μας νάό τοῦ Θεοῦ καί δοχεῖο τῆς θείας χάριτος.

Αὐτό εἶναι τό ζητούμενο τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καί σέ αὐτό ἀποβλέπει καί ἡ νηστεία καί ἡ ἐγκράτεια, τίς ὁποῖες μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία μας νά ἀξιοποιήσουμε γιά νά νικήσουμε τήν εὐπάθεια τῆς σαρκός καί νά προχωρήσουμε στήν ἐν Χριστῷ ζωή.

Αὐτό ἀκριβῶς ἔκανε σέ ὅλη του τή ζωή καί ὁ μακαριστός Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς μας Μονῆς, τοῦ ὁποίου τελοῦμε σήμερα τά ἐννιαμέρα. Παρότι ὁ Θεός ἐπέτρεψε νά δοκιμασθεῖ ἀπό πολύ νέος ἀπό τήν ὀδυνηρή ἀσθένεια τοῦ καρκίνου καί νά νοσηλευθεῖ στήν Ἀμερική προκειμένου νά τήν ἀντιμετωπίσει, δέν ἄφησε τήν ἀσθένεια νά ἐπηρεάσει τήν πορεία τῆς ζωῆς του. Δέν ἐπέλεξε ἕναν τρόπο ζωῆς εὐκόλο καί ξεκούραστο. Ἐμπιστεύθηκε τόν ἑαυτό του στόν Θεό καί ἀφιέρωσε ὁλοκληρωτικά τή ζωή του στήν ἀγάπη του, χωρίς νά ἀφήσει «τῆς σαρκός τήν εὐπάθειαν» νά ἐπηρεάσει καθόλου τή διακονία του ὡς κληρικοῦ, ὡς καθηγουμένου καί ὡς πνευματικοῦ πατρός ἀλλά καί τή ζωή του ὡς μοναχοῦ, ἡ ὁποία ἦταν ὄντως ὑποδειγματική. Καί γι' αὐτό ὄχι μόνο «αὐξήσε τῆς ψυχῆς τά χαρίσματα», ὅπως ψάλλει ὁ ἱερός ὕμνογράφος, ἀλλά ἀναδείχθηκε ἕνας κατά πάντα χαριτωμένος ἄνθρωπος, ἕνας ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ζοῦσε γιά τόν Θεό, ἀνέπνεε γιά τόν

Θεό καί θυσιαζόταν καθημερινά γιά τούς ἀδελφούς του.

Καί αὐτό τό ἀπέδειξε ἀκόμη περισσότερο, ὅταν τόν ἐπισκέφθηκε γιά δεύτερη φορά πρὶν ἀπὸ μερικά χρόνια καί πάλι ὁ καρκίνος· ὅταν ἡ σάρκα του ἦταν ἐξαιρετικά εὐπαθής καί θά εἶχε κάθε λόγο νά προσφέρει στὸν ἑαυτό του λίγη ἀνάπαυση. Ἐκεῖνος δέν τό σκέφθηκε ποτέ, ἀλλὰ ἔζησε μέχρι τὴν τελευταία στιγμή τῆς ζωῆς του ἐφαρμόζοντας τὴν προτροπὴ τοῦ πρωτοκορυφαίου ἀποστόλου Παύλου πρὸς τὸν μαθητὴ του Τιμόθεο: «τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πίστει», ἐν ταπεινώσει καί ὑπακοῇ, θά μπορούσα νά προσθέσω, καί ἀκόμη μέ ἀπόλυτη συνέπεια στὰ μοναχικά του καθήκοντα, αὐξάνοντας μέ ὅλα αὐτά τῆς ψυχῆς του τὰ χαρίσματα.

Γι' αὐτό καί παρότι πονοῦμε καί θλιβόμεθα ὅλοι γιά τὴν ἀπουσία του καί τὴ στέρησή του ἀπὸ τὴν Ἱερά Μονή καί τὴν Ἱερά μας Μητρόπολη, πιστεύουμε καί εὐχόμεθα ὅτι ὁ Θεός θά τόν ἀναπαύει κοντά του καί θά συναριθμήσει μετὰ τῶν δικαίων του στὴ οὐράνια βασιλεία του.

[ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ](#)